

G E L I J K E T R E D H O U D E N !

Twee leidende organen van bevrijde volken hebben in de afgelopen weken een duidelijke herziening ondergaan. Zowel het Franse bevrijdingscomité onder leiding van De Gaulle als de Italiaanse Badoglio-regering werden gereorganiseerd. In het Comité De Gaulle deden de communisten Grenier en Billoux hun intrede; Grenier een beproefd leider van de ondergrondse strijd in Frankrijk zelf, Billoux, de leider der Communistische Partij in Algiers. De regering Badoglio onderging een algehele wijziging, die verder rijkt dan de opname van enkele vertegenwoordigers der partijen van het Volksfront-congres van Bari: niet alleen de verantwoordelijke ministerraad, maar het gehele regerings-college van onderstaatssecretarissen werd op dezelfde grondslag meer in overeenstemming met de politieke wil van het Italiaanse volk gebracht.

Beide reorganisaties zijn gepaard gegaan met een aanzienlijke verheldering van de positie, die deze organen in het kader van de bevrijdingsstrijd innemen. Wat de Fransen betreft, schijnen de Amerikaanse bezettingsautoriteiten in Algiers nu eindelijk hun ondersteuning van de twijfelachtige figuur van Giraud te hebben laten varen. "Het is tijd, het Bevrijdings-Comité als een voorlopige regering te erkennen", schrijft nu de New York Times, een blad, dat nog tot voor kort tot de felste bestrijders van De Gaulle behoorde.

Ook de positie van de regering-Badoglio is in zoverre opgehelderd, dat het nu wel vaststaat, dat het tweespan Badoglio-Victor Emanuel van het politieke toneel zal verdwijnen, zodra de reeds vaak aangekondigde, maar tot dusver steeds weer verschoven Anglo-Amerikaanse "mars naar Rome" met het binnentrekken in de Italiaanse hoofdstad zal zijn bekroond, terwijl inmiddels de macht der Badoglio-groep reeds aanzienlijk is beperkt.

Er is alle reden tot oprechte verheugenis over deze feiten. Zij stellen een sterking van de democratische krachten voor. Zij duiden aan, dat de zaak van de vrijheid, de erde en de wederopbouw slechts tot een goed einde gebracht kan worden, wanneer deze in handen wordt gelegd van die vooruitstrevende lagen van het volk, die ook in de donkere jaren van bezettingen fascistische dictatuur het handje van vrijheid en vooruitgang onbesmeurd hebben hooggehouden.

Het gaat in deze verbitterdste van alle oorlogen, immers om veel méér dan om militaire overwinning op Hitler alléén! Deze oorlog heeft alle volken reeds in hun diepste diepten omgewoeld. De mensen-maatschappij, die straks uit de verschrikking te voorschijn zal komen, zal en mag niet meer de oude wereld zijn van vóór 1939. Er is een sterke wil gegroeid in de volken, tezamen met het Hitlerisme ook de grondslagen zelve te vernietigen van de huidige catastrofale maatschappij moet worden tot een samenleving zonder hebzucht en zonder imperialistische begeerten, zodat niet langer miljoenen in den dood gedreven worden. Het ligt voor de hand, dat de Anglo-Amerikaanse regeringen, zelve uit die wereld van vóór 1939 stammend, niet dan schoorvoetend aan deze nieuw-gegroeide wil der volken gehoor geven. Vandaar hun aanpappen, in eerste instantie, met Giraud en Badoglio, beiden ernstig gecompromitteerde elementen, die resp. met Pétain en Mussolini hebben samengewerkt. Vandaar dat zij, liever dan het Comité De Gaulle te erkennen, voor Frankrijks toekomstige regering contact zoeken met de bankier Reynaud, felle tegenstander van het Volksfront, die in 1940 Pétain en Darlan in zijn capitulatie-ministerie opnam. Vandaar ook hun onuitgesproken, maar waarschijnlijk afkeer van de bestraffing van verraders als de Vichy-ministerraad. Vandaar eveneens de geheime, maar niettemin aanwezige pogingen tot een verrijding tot stand te brengen tussen de Franse bevolking en het Bevrijdingscomité De Gaulle. Vandaar tenslotte, zowel in Frankrijk als in het buitenland, de vergaand ingrijpen der Anglo-Amerikaanse militaire macht, die een democratische zuivering en wederopbouw der bevrijde gebieden belemmert. De hoge ambtenaren, leiders der oude partijen, allen lieden, die vroeger in Frankrijk deel hebben samengewerkt met Pétain en Mussolini en op hun beurt hebben ingespeeld op de kleinburgerlijke bevolkingsgroepen, die gedurende de oorlog geen vin verroerden - dat zijn de krachten van het verleden, die nu in Londen en Washington in de eerste plaats contact schijnen te hebben gezocht met de Amerikaanse regering om het opstellen van een "orde", die het strijdende deel der naties in het veld overtuigen en overtuigen zal.

Des te belangrijker verschijnen de staatscolleges in Algiers en Italië bezig zijn te voltrekken. ZIJ VIJZEN OP DE DUSDANIGE KRACHT DER VOORUITSTREVENDE BEVOLKINGSGROEPEN TEGENOVER DE MACHTEN VAN HET BEHOUD, DAT MEN HEN IN GEALLIEERDE KRINGEN NIET LANGER GEHOOR KAN WELGEREN!!

Met het naderen van de beslissende slagen tegen Hitler-Duitsland is de actualiteit van al deze vraagstukken nog aanmerkelijk vergroot. En niet alleen voor het Franse volk. Wij, hier in Nederland, staan ongetwijfeld voor problemen van gelijksoortige aard. Immers, het is reeds bij onderscheidene gelegenheden gebleken, dat voor sommige Nederlandse kringen te Londen de ontwikkeling in Nederland sinds 1940 heeft stilgestaan. Plannen als die van de ongelukzalige Boisot, het streven van bepaalde officierskringen naar militaire dictatuur en sta van beleg, het zijn evenzovele uitingen van een reactionaire geestesgesteldheid die, geen rekening houdend met de veranderde volkswil, de oude machten in hun vroegere overheersende positie wenst te herstellen.

ERNSTIGER NOG ZIJN BEPAALDE VERSCHIJNSELEN, DIE ZICH IN ONS LAND ZELVE VOORDOEN. Er is in de laatste tijd een verontrustende activiteit waar te nemen, bij die elementen, die, na gedurende de gehele bezetting met de vijand te hebben samengewerkt, thans trachten als ratten het zinkende schip te verlaten en hun overgang naar "de andere zijde" voor te bereiden. Wij denken hier b.v. aan de groep van Joustra, de voormalige bestuurder van de Ned. Ver. van Spoor- en Trekwegpersoneel. Hij leverde zijn vakorganisatie aan het N.A.F. uit, werkte nauw met Woudenberg samen maar tracht nu in het geheim de grondslag te leggen voor een nieuwe "vakheweging" na de bevrijding. Dergelijke dubbelhartigen zijn Overbeek, de voormalige redacteur van "Het Volk", Ley, Guus Weitzel e.a., die thans het praatje laten verbreiden, dat zij "alleen maar" met de moffen hebben samengewerkt om een N.S.B.-er van hun plaats af te houden. Zij zouden "in werkelijkheid" goede vaderlanders zijn gebleven. In werkelijkheid? In werkelijkheid zijn zij de Nederlandse Pucheus, de "collaborateurs", de samenwerkers, die ernstig verantwoordelijk moeten worden gesteld voor het ongeluk van ons volk. **ERPOGING VAN DE ZIJDE DER VERANTWOORDELIJKE REGERINGSLEIDERS TE LONDEN MET HEN CONTACT TE TREDEN OF, NA DE BEVRIJDING, HEN ONGEMOEID TE LATEN OF, ERGER NOG, TE AANVAARDEN, ZOU OP DE MEEST BESLISTE TEGENSTAND VAN ONS VOLK STUITEN!!**

Wij hebben het meer dan eens uitgesproken en herhaald het thans met nadruk deden in Nederland, die met de vijand hebben samengewerkt, hebben de zwaar straf verdiend, zij dienen uit het openbare leven te worden verwijderd en de volksrechtbanken zullen het oordeel over hen hebben uit te spreken.

Er is temeer reden om dit nog eens nadrukkelijk vast te stellen, nu in een bepaald orgaan der illegale beweging blijk gegeven wordt van weinig inzicht in deze vraagstukken. Het blad "Je Maintiendrai" doet n.l. een aanval op het Comité-de Gaulle en laakt met name de terechtstelling van Pucheu. Men moet zich vragen waar men op deze wijze terecht zal komen. Wil men de bestraffing van Pucheus niet, dan moet men ook het wroeten der Joustra's, het ellendig kruipen door, sluip-door der Frederiksen, het reactionaire drijven der Boisots ongederd laten passeren. Doet men mede aan het gekuip tegen het Comité-de Gaulle dan legt men eveneens obstakels in de weg van de volle ontplooiing der democratische stromingen in ons land, wier aaneensluiting juist thans als het hoogste gebod geldt.

"Je Maintiendrai" meent, dat het Comité-de Gaulle door "Moskou" is opgesloten op een overeenkomstige wijze als Hongarije en Roemenië door Hitler werden overhandigd. Een wel zonderlinge taal in de mond van een orgaan, dat zijn plaats opeist in het strijdkamp der verbonden naties. Wij moeten vrezen, dat hier de oude methode wordt beproefd, achter onbezonnen qualificaties aan het adres van "Moskou" eigen afkeer van de vooruitgang te verbergen. Angst, voor het nieuwe dat is gegroeid, zucht tot behoud van eigen bevoorrechte positie geven dergelijke uitlatingen in de pen. De strijd van ons volk tegen Hitler bevorderen kan zij niet.

De communisten staan, in Frankrijk, zowel als in Italië, in Rusland, zowel als in de bezette gebieden, mede vooraan in de nationale bevrijdingstrijd en doen men daarbij op brede lagen van het volk. "Ik bewonder hun moed en dynamische krachten" verklaard De Gaulle. Met moed en dynamische kracht die wij vooruitgang, de vrede en de vrijheid. Zij hebben geen andere, getuigenisstellingen.

De ernst en alle hartstocht, die in hen is, hebben zij op alle vaderlandse naties een beroep gedaan tot nauwe samenwerking tegen het fascistisme.

HET IS MEER DAN TIJD, DE HEILIGE HUISJES TE VERLATEN.

De geschiedenis staat niet stil. Evenmin als voor Frankrijk en Nederland. Het Nederlands wedergeboorte niet in de terugkeer tot een duisternis.

ER BESTAAT IN EEN BREDE ONTWIKKELING DER DEMOCRATIE!

De "aanval van Moskou" hebben de fascistten reeds overvloedig gewerkt.

Wegingen nog eens van zolder halen, kunnen zij niet op meer succes hopen.
NEDERLAND WIL GELIJKE TRED HOUDEN MET DE ANDERE VRIJE VOLKEN OP DE WEG DER
VOORUITGANG!!

---000---000---

MEDEDELING.

Onze artikelenreeks over de opbouw der arbeidersbeweging moest wegens plaatsgebrek enige weken worden onderbroken. Volgende week kan men echter de voortzetting verwachten van deze beschouwingen, die wij in de volle aandacht van onze lezers aanbevelen.

---000---

EEN NIEUWE "INDISCHE REGERING"

Naar "Radio Oranje" meldt heeft de Nederlandse minister van Koloniën, Van Mook, een reis naar Australië gemaakt, waar hij in een persconferentie verklaard heeft, dat in Juni van dit jaar een "regering voor Nederlands-Indië" zal worden gevormd. Nadere bijzonderheden zijn niet vermeld, behalve dan, dat een deel van die regering zal bestaan uit de zgn. Nederlands-Indische Commissie, die na de capitulatie van Indonesië in maart 1942 in Australië is opgericht. Deze commissie had tot taak de civiele belangen van Indonesië te behartigen en in het bijzonder het bestuur in het bevrijde gebied voor te bereiden. Daarvoor is in Australië al geruime tijd geleden een bestuursopleiding in het leven geroepen, waar zowel Nederlanders als Indonesiërs worden opgeleid tot bestuursambtenaar. Wat de te vormen regering betreft is er ook medegedeeld, dat een Indonesiër daarvan deel zal uitmaken.

Deze officiële bekendmaking is van het grootste belang. Zij kan ons immers een aanwijzing geven in welke richting de verantwoordelijke kringen der Nederlandse regering in Londen zich de ontwikkeling van Indonesië denken. Zoals wij ons herinneren heeft de Koningin in haar bekende rede van December 1942 de eerste verstrekkende veranderingen in de verhouding tussen Nederland en Indonesië aangekondigd. Daarin zeide zij, dat de verhouding tussen beide gebiedsdeelen zal worden geregeld "in vrij overleg" en "op stevige basis van een volledige deelgenootschap" en verder, "dat de oorlogsjaren hebben bewezen, dat beide volken de wil en de bekwaamheid bezitten tot een eensgezinde en vrijwillige samenwerking."

Indertijd wil onze huidige strijd voor democratie en vrijheid geen fraze zijn, dan moet de koloniale vernouwing het Indonesië opgeheven worden. Dan moet, met andere woorden, aan het Indonesische volk het recht van zelfbeschikking worden gegeven, waarvoor het altijd heeft gestreden. In vorige artikelen hebben wij reeds betoogd, dat een vrij en zelfstandig Indonesië voor de Nederlandse volksmassas geen verlies, doch eerder een winst zal betekenen, een winst niet alleen in politiek opzicht, daar het Ne-

derlandse volk aan gevrijwaard zal zijn van de last een ander volk in onvrijheid te laten en daarmee zijn eigen democratische tradities getrouwd zal zijn, maar ook in materieel opzicht, daar de baten welke uit een vrije samenwerking van Nederland met Indonesië voortvloeien, ook grotere delen van ons volk ten goede zullen komen.

Wij wensen dan ook, dat de door de Koningin aangekondigde zelfstandigheid van Indonesië ook de richtsnoer zal blijven voor de verder uit te werken plannen van de regering.

Het besluit tot vorming van een "regering voor Nederlands-Indië" zal ongetwijfeld ook ingegeven zijn door de jongste ontwikkeling. De oorlog in de Stille Oceaan verloopt voor de Geallieerden gunstig. Japan aan de andere kant is in de verdediging gedrongen en raapt nu al zijn militaire en politieke reserves bijeen om zich nog zolang mogelijk staande te kunnen houden. Ook al zijn politieke reserves, want het zal niet nalaten om b.v. de Indonesiërs zoveel mogelijk te mobiliseren in de laatste fase van de strijd tegen de Geallieerden. Zoveel eigen oorlogvoering het toelaat zal Japan trachten de Indonesische bevolking aan zijn zijde te krijgen. Het is te verwachten, dat het de anti-geallieerde en anti-Nederlandse gevoelens onder de bevolking zoveel mogelijk zal aanwakkeren daarbij gebruik makende van de onzekerheid, waarin die bevolking leeft ten aanzien van een terugkeer van het Nederlands gezag. Het is daarom van belang, dat nu reeds de anti-fascistische en democratische krachten in Indonesië - die er zeker zijn en ongetwijfeld zullen groeien - te stimuleren om hun verzet tegen de Japanse bezetting te versterken.

Dat dit laatste ook door de Nederlandse regering wordt beseft, getuigt bovengenoemd besluit tot vorming van een "regering voor Nederlands-Indië". Dat deze maatregel niet slechts van administratieve betekenis is, maar wel tegelijk een politieke strekking heeft, mede tot doel om de verzetskracht in Indonesië te activeren, bevestigt de rede, die minister Van Mook ter gelegenheid van zijn verblijf in

Australië tot Indonesië heeft genoden.
In deze rede, die in het Maleis werd
uitgesproken en kennelijk in het bijzon-
der tot de Indonesiërs in hun land was
gericht, zeide Dr. Van Mook o.a.:

"Met alle kracht waarover wij beschik-
ken, werken wij voor Uw bevrijding. Uit
dezen oorlog hebben wij veel geleerd.
Wij hebben niet alleen geleerd, dat In-
donesië sterk moet zijn en in staat om
door alle vaderlandslievende en voor-
uitstrevende krachten verdedigd te wor-
den, maar ook, dat wij elkaar moeten
bijstaan en voorwaarts helpen als vre-
delievende volken."

Het slot van de rede luidt:
"Dag en nacht zijn onze gedachten bij
allen, die gevangen zijn, die mishan-
deld en gewond werden, wier familiele-
den werden gedood. Met liefde en zorg
zullen wij hen tegemoet treden. En voor
allen, die onder de zware Japanse druk
hun werk voortzetten, zullen wij een
Indonesië scheppen, waardig aan de na-
gedachtenis van hen, die vielen en een
reden tot trots voor de levenden."

Het is wel kenmerkend voor deze tijd,
dat een minister van Koloniën op deze
wijze tot de Indonesiërs spreekt. Is
het niet de taal der Indonesische na-
tionalisten, die reeds jaren vóór de
oorlog aandrongen op een samenwerking
van de Indonesische nationalistische
beweging en het Nederlandse volk als
één der draagsters van de democratie?
Het is waar. Was deze samenwerking vóór
de oorlog tot stand gekomen dan hadden
we een sterk en weerbaar Indonesië ge-
zien, bestand tegen de Japanse storm-
loop. Laat dan uit deze oorlog een sterk
Indonesië te voorschijn komen, dat, zo-
als de minister het zegt, "waardig zal
zijn aan hen, die vielen en een reden
tot trots voor de levenden".

Zij, die vielen, streden tegen fas-
cistische onderdrukking en voor de
meest elementaire democratische rech-
ten. De levenden zullen deze strijd in
al zijn verschrikking hebben meegemaakt
en verlangen naar een wereld, waarin
de vrijheid voor ieder mens en ieder
volk gewaarborgd zal zijn. Voor de In-
donesiërs betekent dat, dat zij na deze
hel van barbaarse terreur, waaronder
zij geleden en gestreden hebben, in een
land willen leven, vrij van onderdruk-
king, zoals ook wij dat voor ons ver-
langen.

Wanneer van de zijde der Indonesiërs,
zoals in het verleden, wantrouwen wordt
geuit jegens uitspraken van Nederlandse
officiële zijde, dan is dat wantrouwen
gerechtvaardigd op grond van de erva-
ringen, die zij hebben ondervonden. Het
is daarom zo noodzakelijk, dat in ronde
woorden gezegd wordt, wat zij na de
oorlog hebben te verwachten van Neder-
land.

Met het besluit tot vorming van een
regering voor Indonesië en de door Mi-
nister Van Mook in aansluiting daarop

niet toe, ook al kan men ze als een
stap in de goede richting beschouwen.
Willen wij een aansporing zijn voor
het Indonesische volk om elke vorm van
samenwerking met de Japanners af te
wijzen en moedig de strijd aan te bin-
den voor zijn vrijheid tesamen met al-
le democratische krachten in de wereld.
dan zal de samenwerking op veel bredere
basis moeten komen te staan. Dan is
het met de vorming van een regering
"voor" Indonesië, waaraan ook "een In-
donesiër" deelheeft, niet gedaan. Dat
dient de Koninklijke belofte van vrije
overleg en volledig deelgenootschap
tenvolle tot uitdrukking te komen in
het streven naar een regering van In-
donesië.

Juist ten aanzien van Indonesië
ten de koloniale kringen zich nu nie-
onbetuigd. Zij zullen zowel in Enge-
land als hier met lede ogen moeten
zien, dat nu veel en veel sterker dan
voor de oorlog onder brede lagen van
het volk de stemming heerst, dat aan
de koloniën de zelfstandigheid moet
worden gegeven. Het is de zaak van het
Nederlandse volk en van zijn arbeiders-
klasse in het bijzonder, consequent
blijven opkomen voor de opheffing van
de koloniale verhouding tussen Neder-
land en Indonesië en daarmee een dan
op te werpen tegen alle soort van re-
actionaire stroming, die de oude ver-
houding wenst te handhaven.

A M N E S T I E - Een laatste poging

Blokzijl heeft in een vergadering
Maastricht bekend gemaakt (en het is
later ter perse verschenen) dat onder-
duikers, die zich vrijwillig melden, sle-
geen straf krijgen, maar ergens aan
het werk gezet zullen worden. Amnestie
dus....

Ziehier de mislukking om de onder-
duikers op te sporen, ten volle gedevan-
monstreerd. In vier jaren tijds is sta-
leger der onderduikers van dag tot de
gegroeid en de bezetting staat er mij-
teloos tegenover. Hier grijpen ze er
een, daar een paar, maar het aantal vol-
onderduikers neemt toe. Schelden, dvan-
gementen, straffen, distributie-moe-
lijkheden, Z-kaarten, niets heeft glij-
holpen!

Thans wordt amnestie aangekondigd
Midden in de critiekste ogenblikken
waarvoor Duitsland ooit stond. Het
al te doorzichtig.

Er wordt daarom een "pardon" in
voorzicht gesteld, omdat alle an-
re pogingen faalden. Het gaat niet
de eerste plaats om de onderduiker,
die zich meldt (hem zal wel een baap
in Duitsland of aan de westwal gege-
worden), het gaat er om, dat op ieder
onderduiker, die zich meldt, eerst
derde-grad verhoor wordt toegepast.

om van hem zijn verbindingen te weten te komen!

Het gaat er om, om via dezulken bin- nen te dringen in het leger der onder- duikers en in de illegale organisaties, die dit leger bijeenhouden en instrue- ren.

De moffen willen twee vliegen in één klap slaan:

- 1) via het verraad van zwakkelingen een grootschepse mensenjacht op de onderduikers;
- 2) werkkrachten voor de Duitse oorlogs- industrie.

Maar ook de "amnestie" zal geen suc- ces blijken! De onderduikers hebben Max Blökzyl en zijn lastgevers door- Mag een enkeling zo zwak blijken, dat hij zijn ondergrondse kameraden in de waagschaal stelt, het leger der onder- duikers deserteert niet!

Zij zullen zich melden als de tijd daar is, maar dan oog in oog met hun vijand, die hen jarenlang in de ille- galiteit dreef.

---ooo---

OVERZICHT VAN DE BEVRIJDINGSSTRIJD 28 April - 5 Mei.

In de rede, die Maarschalk Stalin uitsprak ter gelegenheid van de eerste Mei, wees hij erop, dat Duitsland is als een gewond dier, dat zich naar zijn hol terugsleept, achtervolgd door zijn vijanden. In de eerste plaats zijn dat de Russen, die het slag op slag toe- brengen en het tenslotte, samen met de andere geallieerden, de doodsteek zul- den moeten toebrengen. Het zal niet slechts noodzakelijk zijn de moffen van het grondgebied der Sowjet-Unie te verdrijven, het fascisme zal totaal vernietigd moeten worden om te berei- ken, dat de vrijheidslievende volkeren van deze barbarij bevrijd worden!

Stalin heeft er daarbij op gewezen, dat de vernietiging van het fascisme op zijn eigen grondgebied een taak is, die nog hogere eisen aan de strijdende volken zal stellen dan de verjaging van de moffen van het grondgebied van de Sowjet-Unie. Daarmede waarschuwde hij terdege tegen de illusie van een gemakkelijke overwinning, een stemming, die de strijdwil verlamt.

Over de strijd aan de landfronten valt deze week weinig te melden. Op het politieke front speelt zich echter alles te meer af. Ook Spanje heeft het hoofd moeten buigen voor de druk der geallieerden. In de eerste plaats moest de levering van Woffram naar de As tot 1/5 van het oorspronkelijke worden teruggebracht, terwijl in de drie maanden, dat de onderhandelingen duurden, de export geheel was gestopt. Dit be- kent een slag voor de Duitse oorlogs- industrie: dit metaal is immers onont-

zeer harde staalsoorten, die voor het vervaardigen van snij-instrumenten en pantser-doorborende granaten gebruikt worden. Deze slag zal zich echter pas op den duur doen voelen, daar Hitler de eerste tijd nogwel op de oude voor- raden zal kunnen teren.

Een ander aspect van deze maatre- gel is, dat Franco hiermee zijn zwakte toont. Het is een klap in het gezicht van het Spaanse fascisme, een duidel- ijk bewijs van de voosheid ervan. Franco werd gedwongen, eerst om zijn houding van non-belligerent, die Hit- ler steunde op te geven. Nu wordt hem ook de positie van neutrale onmogelijk gemaakt. De oorlogs-en handelsvloot van het Italië, dat hem aan de macht geholpen heeft, moet hij uitleveren. De Duitse consul-generaal moet hij uit Tanger zetten, uit het Tanger, dat hij zojuist onder Spaans beheer gesteld had. De droeve overresten van de Blau- we Divisie worden smadelijk naar huis gestuurd. Dit alles zal zijn macht over het Spaanse volk nog meer onder- mijnen. Er zullen nog maar weinige Spanjaarden zijn, die in deze hans- worst en zijn totaal mislukte politie- vertrouwen hebben. Eerst heeft hij het land in de ellende van de burgeroorlog gestort en het daarna gebukt doen gaan onder de knoet van de vreselijkste ter- reur. Hij is niet in staat geweest het land van de armoede te bevrijden. Thans wordt ook zijn imperialistische poli- tiek een compleet fiasco. Ook beteke- nen de gebeurtenissen in Spanje en Turkije zware slagen voor het wereld- fascisme. Mens teneer blijkt duidelijk, dat het zijn beloften niet kan nakomen.

De Wilhelmstrasse zwijgt veelhete- kenend, men is niet bij machte een an- woord te geven. En dat wil, de lief- hebberij van de fascistische machts- hebbers voor brallende woorden kennen. heel wat zeggen....

---ooo---

EEN NIEUW BUNKERSCHANDAAL IN VUGHT.

De Almeloze politiemann A.Smit, die er van verdacht werd, een S.D.-man te hebben neergeschoten, slaagde er Don- derdag voor de Pasen in, uit het con- centratiekamp te Vught, te ontvluchten.

De S.S.-macht is daarop tot afschu- welijke repressailles overgegaan. Eni- ge kamergenoten van Smit werden uit het "Krankenrevier" weggehaald en aan zware mishandelingen onderworpen. Daar- na werden zij, tezamen met alle in ge- vangenschap vertoevende politiebeamb- ten en marechaussee en alle terdood- veroordeelden in een bunker opgesloten. Het betreft hier een tachtig man, wie hetzelfde lot dreigt als enige maanden geleden de vrouwen, die aan eenzelfde heesche behandeling werden bloot-

DE MIJNWERKERS IN ACTIE.

door verstikking en uitputting, anderen werden waanzinnig. Het schandaal was echter zo groot, dat de moffen gedwongen waren tegen de verantwoordelijke Commandant maatregelen te nemen. Thans meent men in zijn zinneloze woede, opnieuw naar dit barbaarse "straf"-middel te kunnen grijpen. Niet minder dan toen echter zal ook nu een storm van verontwaardiging opgaan. Het Nederlandse volk moet zijn vrijheidsstrijders weten te beschermen tegen de sadistische uitspattingen van het gespuis, dat met de "bewaking" der gevangenen is belast.

---ooo---

DE LANDWACHT-BEER IS LOS.

De Landwacht is "in actie". En hoe ! Uit alle delen van het land komen berichten over haar "heldendaden". Te Rolde schoten de Landwachters op een bus, waarin Duitse militairen zaten. De Duitsers ontwapenden de Landwachters en gaven hen een pak slaag. De mannenbroeders verzekerden jammerend, dat "ze het niet gezien hadden". In Leeuwarden werd een landwachter ingerekend, die een jongelame een klap in het gezicht gaf. In Steenwijk werden er vier tegelijk opgebracht wegens wangedrag. In Heerenveen werd de Landwacht door de Ortskommandant van de straat gejaagd. In Groningen werd de Commandant van de Landwacht onder luid gejubel der bevolking op transport gesteld naar Vught. Hij bleek een gemene lief. In Zwolle moest de Landwacht van het station worden verwijderd wegens ordeverstoring. In Lochem speurt de marechaussee naar vijf Landwachters, die een roofoverval pleegden op een boerderij. En zo gaat het maar door. De beer is los...

---ooo---

DE VROUWEN TEGEN

DE VERPLICHTE REGISTRATIE.

Te Ede-Wageningen en Bennekom, evenals in enige andere plaatsen reeds het geval was, is men thans overgegaan tot de verplichte registratie van vrouwen en meisjes. In een manifest, dat in massaoplage in deze omgeving werd verspreid, wordt er terecht op gewezen, dat deze registratie een eerste stap is naar de inlijving van de Nederlandse vrouwen en meisjes in de Duitse oorlogsindustrie.

In ieder geval heeft deze maatregel direct ten doel een overzicht te krijgen van de beschikbare vrouwen, die hier de plaats in kunnen nemen van mannen, die voor deportatie naar Duitsland bestemd zijn. Het manifest wekt daarom de vrouwen op zich niet bij de arbeidsbureaux te melden. "Weigert eensgezind U op te geven". "Wie zich meldt verraaft haar vriendinnen, verzwakt daarmee de actie en speelt de Mof in de kaart.

Het Manifest heeft blijkens ontvangen

In Limburg voeren de mijnwerkers een stille, verbeterde strijd tegen de moffen. Talrijke sabotagedaden vinden er plaats. Op 5 April brandde een hoofdkabel van de mijn "Maurits" door. Het gevolg was, dat zo goed als de gehele mijn stil kwam te liggen en wel gedurende verscheidene dagen. Honderdduizende arbeiders gingen voor de moffen verloren en met verwoedheid zoeken zij naar de veroorzakers van deze "sabotage". Op de mijnen Emma en Hendrik ondervond men stagnatie en ook daar kwam een aanmerkelijk verlies van arbeiders voor.

Bovendien vinden de mijnwerkers steeds nieuwe vormen van verzet. Zo kwamen in een der mijnen, op een post 40 daar werkzame arbeiders, tot het besluit om, in strijd met het gehate, door de fascistten toegepaste één- en tweemans-accoord - een loonsysteem, dat geen ander doel heeft, dan de arbeiders tegen elkaar op te zetten en de kolonproductie in het belang van de Duitse oorlogvoering op te voeren - een volkomen gelijke arbeidsprestatie te leveren. Hier begrepen de arbeiders hun wegezien eigenbelang, zetten het persoonlijk egoïsme, waarop de Duitsers speculeren, terzijde en werden één. Dergelijke uitingen van eensgezinde strijd wil, met terzijdestelling van persoonlijk voordeel of verschil in overtuiging, zijn de beste waarborgen voor de toekomst van de Nederlandse arbeidersbeweging.

---ooo---

VAN HET VERZETSFRONT.

PURMEREND - Onlangs werd een persoon onder dwang door twee politie-agenten weggehaald. Midden in het dorp kwam plotseling een auto aangereden, verwondde de twee agenten en nam de gearesteerde mee. De agenten liggen in ziekenhuis en de illegale auto is zo

WASSENAAR - De provocateur Jan Schipper werd doodgeschoten. Schippers drong indertijd in studentenkringen in en heeft daar zeer vele slachtoffers gemaakt. Thans vond deze eerloze verrader zijn, te laat, einde.

AMSTERDAM - Een ambtenaar van de S.S. wilde in de Van Hallstraat een deserteerde S.S.-frontarbeider aanhouden. De man pleegde verzet en de S.S.-gewerdige riep de hulp in van vier politiewachtmeesters. Desondanks slaagde de deserteur er in te ontkomen, dank zij de hulp van het publiek. Zo hoort het

AMSTERDAM - In de Libert Cuypstraat werd een beampte van de S.D. op klachtlichte dag neergeschoten. Hij was op slag dood. De dader wist te ontkomen